

Sygn. akt VU 33/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

20 września 2023 roku

Sąd Rejonowy w Rybniku, V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Wiesław Jakubiec

Sędziowie/Ławnicy: -/-

Protokolant : sekretarz sądowy Elżbieta Radochońska

po rozpoznaniu 20 września 2023 roku w Rybniku

na rozprawie

na skutek odwołania J. S.

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w K.

z dnia 23 listopada 2021 roku sygn. (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

1) oddala odwołanie,

2) przyznaje od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Rybniku) na rzecz r.pr. M. K. kwotę 221,40 zł (dwieście dwadzieścia jeden złotych 40/100) tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną przez radcę prawnego z urzędu.

Sygn. akt V U 33/22

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z 23 listopada 2021 roku, znak (...), Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) utrzymał w mocy orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w R. z 10 września 2021 roku, nr (...) wobec odwołującego J. S.. W uzasadnieniu WZON wskazał, iż PZON prawidłowo zaliczył odwołującego do osób niepełnosprawnych w stopniu znacznym i właściwie określił dotyczące go wskazania. WZON zaznaczył, że wymaga w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji, jednakże stan jego zdrowia rokuje poprawę, wobec czego zasadnym jest wydanie orzeczenie na okres do 30 września 2023 roku.

Od powyższego orzeczenia, odwołujący wniósł o jego zmianę w zakresie pkt III poprzez ustalenie, że orzeczenie wydaje się na stałe oraz ustanowienie pełnomocnika z urzędu. W uzasadnieniu opisał przebieg choroby i niepełnosprawności, dolegliwości z nią związane i wskazał, że z uwagi na stan zdrowia wymaga pomocy innych osób na stałe. Ponadto dodał, że występująca u niego niepełnosprawność jak i schorzenie ma charakter trwały i wymagają stałej opieki lekarzy specjalistów.

W odpowiedzi na odwołanie WZON wniósł o jego oddalenie i potrzymał wcześniejsze twierdzenia. Postanowieniem z 7 marca 2022 roku ustanowiono dla odwołującego radcę prawnego z urzędu.

Sąd ustalił co następuje:

Orzeczeniem z 10 września 2021 roku, nr (...), Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w R. zaliczył odwołującego J. S. do osób niepełnosprawnych w stopniu znacznym (pkt I) ze wskazaniem symbolu przyczyny niepełnosprawności 05-R, 07-S (pkt II) do 30.09.2023 r. (pkt III), gdzie niepełnosprawność istnieje od 30 – tego roku życia (pkt IV), a ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 26.03.2021 r. (pkt V), ze wskazaniem, że odwołujący jest niezdolny do pracy (pkt 1), wymaga konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie danej osoby (pkt 5), wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji (pkt 6), wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji (pkt 7) i spełnia przesłanki określone w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (pkt 9).

Orzeczeniem z 23 listopada 2021 roku, znak (...), Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) utrzymał w mocy orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w R. z 10 września 2021 roku, nr (...) wobec odwołującego.

Odwołujący ma aktualnie 62 lata i przebywa na rencie inwalidzkiej. Odwołujący hospitalizował się od 23.03.2021 r. do 29.03.2021 r. w (...) Sp. z o.o. NZOZ Szpitalu (...) w Ż. na Oddziale (...), gdzie rozpoznano u niego martwicę II palca stopy prawej w przebiegu cukrzycy, w dniu 26.03.2021 r. dokonano u odwołującego amputacji II palca stopy prawej w stawie śródstopno paliczkowym, od 27.04.2021 r. do 04.05.2021 r. rozpoznano u odwołującego martwicę stopy prawej w przebiegu cukrzycy, a 29.04.2021 r. dokonano amputacji 1/3 bliżej podudzia prawego. Odwołujący leczył się także ambulatoryjnie w dniu 08.07.2021 r. w (...). Sp. z o.o. (...) w Ż. z rozpoznaniem stanu po amputacji podudzia prawego z powodu cukrzycy.

U odwołującego rozpoznano cukrzycę typu 2 oraz stan po amputacji podudzia prawego (2021 roku).

Odwołujący mieszka sam, a po mieszkaniu porusza się przy pomocy wózka inwalidzkiego. Czasami pomagają odwołującemu sąsiedzi. Odwołujący, w codziennym życiu sam sobie radzi, potrafi przygotować sobie posiłek, ubrać się, rozebrać czy zadbać o higienę osobistą. Odwołujący wymaga okresowej pomocy osób drugih.

Amputacja kończyny dolnej na wysokości 1/3 bliższej podudzia nie kwalifikuje odwołującego do znacznego stopnia niepełnosprawności na stałe. Odwołujący otrzymał znaczny stopień niepełnosprawności do 30 września 2023 roku w celu dalszego leczenia i usprawnienia chodzenia w protezie. Stan zdrowia odwołującego rokuje poprawę, wymaga dalszego leczenia.

Odwołujący jest osobą niepełnosprawną w stopniu znacznym ze wskazaniem symbolu przyczyny niepełnosprawności 05-R, 07-S do 30.09.2023 r, gdzie niepełnosprawność istnieje od 30 – tego roku życia, a ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 26.03.2021 r, ponadto odwołujący jest niezdolny do pracy i wymaga konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie danej osoby, wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji i spełnia przesłanki określone w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.

Dowód: akta WZON: dokumentacja medyczna, orzeczenie PZON z 10.09.2021 r., orzeczenie WZON z 23.11.2021 r., a ponadto w aktach sprawy orzeczenie PZON z 10.09.2021 r. k. 8, orzeczenie WZON z 23.11.2021 r. k. 9-10, dokumentacja medyczna k. 77-79v, k. 161-167v, k. 179-180, k. 207, dokumentacja dotycząca odwołującego k. 57,

k. 168-178, k. 181-187, przesłuchanie odwołującego k. 122v, opinia biegłych z zakresu ortopedii J. G. i z zakresu diabetologii B. D. k. 39-41 oraz opinia uzupełniająca k. 191

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci w/w dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne, wzajemnie ze sobą korelujące i rzeczowe, a także w oparciu o dowód z opinii biegłych z zakresu ortopedii J. G. i diabetologii B. D. jak również w oparciu o przesłuchanie odwołującego, które wraz z dowodami z dokumentów tworzą wyrazisty obraz całości sprawy.

Sąd pominął dowód z opinii biegłego z zakresu psychiatrii, gdyż dowodu tego nie dało się przeprowadzić wskutek odmowy stawienia się na badanie w dniu 26.04.2023 r. i 21.06.2023 r. przez odwołującego, w tym złożonej przez odwołującego na rozprawie w dniu 20.09.2023 r. deklaracji, że nie zamierza stawiać się na żadne badania u biegłych. Podkreślenia wymaga, że dotychczasowa wydana opinia przez biegłych z zakresu ortopedii oraz diabetologii dotyczy zasadniczych schorzeń odwołującego i jest wyczerpująca, kolejna opinia wydłużyłaby jedynie postępowanie.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r., Nr 127 poz. 721 j.t. ze zm.) do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Z kolei ust. 2 powyższego artykułu stanowi, iż do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Z ust. 1 ww. artykułu wynika, że do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację (ust. 4).

Zgodnie z art. 6b ust. 3 cytowanej ustawy oraz § 13 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. z 2018 r. poz. 2027 ze zm.) w orzeczeniu o niepełnosprawności poza ustaleniem niepełnosprawności lub stopnia niepełnosprawności powinny być zawarte symbol przyczyny niepełnosprawności, data lub okres powstania niepełnosprawności, okres na jaki orzeczono niepełnosprawność oraz określone wskazania.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż zaskarżone orzeczenie w sposób prawidłowy stwierdzało niepełnosprawność odwołującego oraz uwzględniało wszystkie dotyczące go wskazania. Odwołujący od 1 lipca 2018 roku posiada orzeczenie o niepełnosprawności w stopniu znacznym i posiada prawo do świadczeń opieki zdrowotnej w poradniach specjalistycznych poza kolejnością przyjęć i bezpłatnych wyrobów medycznych. Stan zdrowia odwołującego rokuje poprawę, gdyż po amputacji może normalnie funkcjonować, rozwijać swoje zainteresowania, czy uprawiać sporty. Życie po amputacji podudzia wcale nie musi być pełne ograniczeń, czy braku samodzielności, depresji. Przy obniżonym nastroju po amputacji ważne jest wsparcie psychologiczne. Po amputacji rehabilitacja jest procesem długim i złożonym, u odwołującego występuje pewne zaniedbanie rehabilitacyjne, gdyż kikut powinien być lepiej uformowany i zahartowany oraz odwołujący od ok. 6 miesięcy powinien się uczyć chodzić w protezie. Odwołujący świadomie lekceważy wydane zalecenie przez lekarza, a odmawiając dalszego leczenia i zaprotezowania

powinien liczyć się z konsekwencjami takiego postępowania. U odwołującego dobrze wykorzystana rehabilitacja spowoduje poprawę obecnego stanu zdrowia. Na uwagę Sądu zasługuje także fakt, że odwołujący mieszka sam i mimo swojej niepełnosprawności radzi sobie z czynnościami dnia codziennego. Amputacja kończyny dolnej nie kwalifikuje zatem odwołującego do znacznego stopnia niepełnosprawności na stałe. Odwołujący otrzymał znaczny stopień niepełnosprawności do 30 września 2023 roku w celu dalszego leczenia i usprawnienia chodzenia w protezie. Podkreślenia wymaga, że Sąd nie kwestionuje niepełnosprawności odwołującego, jego schorzeń czy dolegliwości, jednakże stan zdrowia odwołującego rokuje poprawę, a odwołujący zawsze może złożyć dalszy wniosek o przyznanie mu orzeczenia o niepełnosprawności na dalszy okres. W ocenie Sądu odwołujący jest więc osobą niepełnosprawną w stopniu znacznym (pkt I) ze wskazaniem symbolu przyczyny niepełnosprawności 05-R, 07-S (pkt II) do 30.09.2023 r. (pkt III), gdzie niepełnosprawność istnieje od 30 – tego roku życia (pkt IV), a ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 26.03.2021 r. (pkt V), ponadto odwołujący jest niezdolny do pracy (pkt 1) i wymaga konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie danej osoby (pkt 5), wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji (pkt 6), wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji (pkt 7) i spełnia przesłanki określone w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (pkt 9).

Ustalając okres trwania orzeczenia o niepełnosprawności odwołującego, Sąd podzielił opinię biegłych z zakresu ortopedii J. G. i diabetologii B. D.. Wbrew zastrzeżeniom odwołującego, opinie zostały sporządzone przez osoby będące specjalistami z zakresu schorzeń występujących u odwołującego. Opinia wydana przez biegłych są szczegółowe, przystępne i zrozumiałe dla osób nie dysponujących wiedzą medyczną, zaś wnioski sformułowane zostały jasno, czytelnie i jednoznacznie przeprowadzone. Nadto Sąd dopuścił wszystkie możliwe zawnioskowane dowody, w tym z opinii wnioskowanych biegłych, ale odwołujący m.in. nie stawiając się na badanie u biegłego z zakresu psychiatrii uniemożliwił biegłemu przeprowadzenia badania dotyczącego oceny swojego stanu zdrowia. Odwołujący wskutek wielomiesięcznej bezzasadnie kontestacji niniejszego postępowania a jednocześnie (pomimo świadomości terminu ważności orzeczenia) braku aktywności w zakresie złożenia nowego wniosku o stwierdzenie niepełnosprawności, doprowadził do sytuacji, że w dniu wydania orzeczenia pozostał mu krótki okres ważności orzeczenia. Sąd nie miał uprawnień aby samodzielnie ustalić inny termin ważności orzeczenia.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie przywołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd oddalił odwołanie w pkt 1 wyroku.

Odwołujący był reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu – r. pr. M. K., któremu należało przyznać od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rybniku wynagrodzenie (podwyższone o stawkę podatku od towarów i usług) w wysokości 221,40 zł zgodnie z § 15 w zw. z § 9 ust. 2 i § 2 pkt 1) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu w brzmieniu obowiązującym w dacie wszczęcia postępowania, o czym orzeczono w pkt 2 sentencji.